

“Em preocupa la immoralitat”

El PSC-PSOE, amb Lluís Armet com un dels portaveus, ha presentat al Parlament de Catalunya una proposta d'incompatibilitats que fa referència als alts càrrecs de la Generalitat.

El bon clima polític que existeix entre Convergència i Unió i el Partit dels Socialistes de Catalunya, ¿és una realitat o tan sols una aparença?

—Jo diria que hi ha una situació positiva pel que fa a l'arraconament de les posicions tradicionalment antagòniques. La doctrina d'Obiols, que va ser exposada el 1985 al Parlament de Catalunya, i que afirmava que un partit pot governar i l'altre estar a l'oposició, però trobant aquells elements que constitueixin uns punts d'acord, crec que respon a la situació actual. És a dir, que en les lleis institucionals i en els grans temes es fa necessari un acord entre les forces majoritàries, per tal de donar estabilitat a les resolucions que es prenguin. Penso que des d'aquest punt de vista, a Catalunya hi ha un clima polític distint al d'altres moments. Amb què es concretarà, no ho sé. Cal veure-ho. Però, si més no, hi ha la voluntat que cadascú estigui en el seu lloc, i que com a partits amb responsabilitats de govern, hem de mirar de trobar punts de coincidència en grans temes que garanteixin la continuïtat democràtica del país.

—Aquest bon clima polític, ¿pot ser enterbolit per la proposta de llei d'incompatibilitats que el PSC presenta al Parlament de Catalunya?

—Nosaltres hem volgut fer aquesta proposta de llei d'incompatibilitats, que s'adreça als alts càrrecs de la Generalitat, i amb això ens referim als governants de Catalunya més les seves persones de

confiança, ja que avui dia tenen un molt bon nivell de retribució. Hem tractat de fer una cosa similar a la que es va dur a terme al govern de l'estat en el seu moment, i afirmar, per tant, que hi ha una incompatibilitat entre actuar en el sector públic i el sector privat. També hem volgut diferenciar molt clarament què són les situacions personals; és a dir, que una persona pot tenir el seu patrimoni i l'ha de poder administrar. Però el que no pot fer mai, si té responsabilitats de govern, és gestionar aquest patrimoni. Quan algú es dedica a la governabilitat de Catalunya, s'ha de dedicar-hi intensament. El seu patrimoni, que òbviament no l'ha de perdre, ha de ser gestionat per altres persones. I ampliat, si és possible. El que de cap manera és admissible és l'argument de dir: és que la llei ens empara. En aquest sentit, les lleis catalanes són molt més permissives que les de l'estat, i així estem entenent l'autonomia des d'un punt de vista tristíssim, lamentable. El catalanisme tradicional sempre ha considerat que autonomia significava una millora exemplar de la funció i dels comportaments públics. Si amb l'excusa de les lleis autonòmiques caiem en el que he denominat "illa de permissivitat", estem sens dubte vulnerant una de les característiques del catalanisme polític, que es manifesta per dir sempre que "fem millor les coses que Madrid".

—Aquesta proposta de llei no ha estat gens ben rebuda per CiU, i molt probablement no prosperarà...

—Espero que CiU reflexioni i entengui que els alts càrrecs de totes les institucions de l'estat haurien de tenir un règim d'incompatibilitats equivalent. Seria absurd que es permetés que un conseller de la Generalitat pogués alternar o compaginar la tasca de govern a Catalunya amb la de gestió del seu patrimoni, ja que aquesta última pot fer-se en funció de les informacions privilegiades de

què pot gaudir amb el seu càrrec públic. És per això que espero que CiU faci una reflexió seriosa i puguin arribar a un punt d'acord, perquè es tracta, no d'una imposició dels socialistes, sinó d'una qüestió de sanejament nacional. Altrament, permetríem, la immoralitat pública. Personalment sempre he manifestat que més que la legalitat o la il·legalitat, em preocupa la moralitat o la immoralitat.

Les lleis haurien d'estar fetes per a no permetre la immoralitat, i per això em preocuparia molt que Convergència no admetés la nostra proposició, que no té més finalitat que aquesta.

—¿No resulta estrany, tenint això present que el PSC-PSOE hagi estat tan

mirà. El tema, per tant, no és legalitat o il·legalitat, sinó moralitat o immoralitat.

—Hi ha opinions que asseguren que reduir el cas Prenafeta a qüestions de moralitat respon a la poca pressió exercida per CiU en l'afar Juan Guerra.

—Sincerament, no ho crec.

rec amb l'aprofundiment en el sector privat. Això dona peu a moltes suspicàcies d'immoralitat. Per citar un exemple absolutament agosarat, el tema de la Banca Catalana. No hi havia apropiació de fons, sinó mala gestió. La mala gestió privada, en un país democràtic normal, té una incidència molt forta en l'opinió pública i en l'electorat.

—Continuant amb aquest exemple agosarat, l'afar de la Banca Catalana va ser contraproduent, ja que va tenir un efecte beneficiós per a Convergència...

—D'això, n'estic segur.

—¿La proposta de lleis d'incompatibilitats, venint del PSC-PSOE, no pot resultar també una arma de doble tall?

—No, és absolutament diferent. Nosaltres no havíem cregut mai que Jordi Pujol tingués responsabilitats penals en el cas de Banca Catalana, sinó tan sols que hi havia hagut una mala gestió. Des del moment que es diu de processar el president de la Generalitat és obvi que això té un efecte absolutament negatiu, o positiu per al partit sobre el qual s'exerceix la pressió.

—Em referia al fet que el PSC-PSOE controla l'Ajuntament de Barcelona i és responsable del govern de l'estat.

—Sí, però vostè no trobarà cap persona socialista que tingui participació en empreses relacionades amb el sector públic. I si les tingués, la nostra proposició diu que una persona que té interessos privats, davant d'una decisió administrativa, s'ha d'inhibir de prendre-la. Els socialistes, però, per sort o per desgràcia, tenim molt poc patrimoni.

—Malgrat que cap persona del PSC-PSOE a l'Ajuntament de Barcelona no tingui una vinculació directa amb empreses que es rela-

cionen amb el sector públic, ¿això no hauria d'estar regulat també per una llei d'incompatibilitats?

—Bé, és que ja hi ha lleis municipals pel que fa als càrrecs de l'Ajuntament de Barcelona, i assenyalen que cap persona de la institució pot prendre decisions que l'afectin d'una manera directa. Jo, com a primer tinent alcalde, sé del cert que no hi ha ningú a l'ajuntament que tingui participacions empresarials. Pot haver-hi socialistes que en tinguin, de participacions empresarials, això que quedi molt clar. Però és habitual que des de l'esquerra un percentatge altíssim de persones viuen del seu sou. En canvi, des de la dreta, la gent participa en la política des de posicions ideològiques legítimes, però amb interessos més consolidats en el món de les finances.

—¿Quines garanties pot oferir una llei d'incompatibilitats quan, després que ja existeixi a l'estat espanyol, apareixen casos clars de corrupció?

—Si vostè es refereix al cas Juan Guerra, ell no ha estat en el govern de cap legislació en el tema que ens ocupa.

—Però ha tingut unes atribucions...

—No, no. A veure. Si hi ha hagut un cas delictiu, que no ho vull jutjar, no està sotmès a cap llei d'incompatibilitats.

—Sense l'afar Lluís Prenafeta, ¿s'hauria fet la proposició d'incompatibilitats al Parlament?

—Quan l'any 87, CiU va presentar al Parlament el tema de les incompatibilitats, ja vam expressar quina era la nostra posició sobre aquest tema. Doncs bé, allò que vam dir el 1987 ho continuem mantenint ara. Tot i que, també és cert, en l'actualitat existeix una major sensibilitat sobre aquesta qüestió.

Eduard Company

caut a l'hora de pronunciar-se en el cas de Prenafeta, per exemple?

—Bé, sobre l'afar Prenafeta nosaltres hem dit que no volem entrar en la consideració que sigui una cosa legal o il·legal. Allò que des de fa tres anys hem denunciat és que és una profunda immoralitat. Des d'aquest punt de vista, no hem volgut entrar en la batalla de fiscals; si els fiscals consideren que hi ha qüestions penals, ja es diri-

El ciutadà Juan Guerra no té cap càrrec públic, simplement és el germà del vicepresident del govern espanyol. Per aquesta raó, cal que els tribunals aclareixin qualsevol qüestió de responsabilitat penal. El cas Prenafeta és diferent, perquè és el secretari general de la Presidència i, a més, el braç dret del president de la Generalitat. Les lleis catalanes són permissives fins al punt que admeten la compatibilitat d'aquest càr-

